

Dosarul nr.1ra-1403/22
1-17015305-01-1ra-09092022

Prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul Central (jud. I. Gorlenco)
Instanța de apel: Curtea de Apel Comrat (jud: L. Caraianu, A. Mironov, D. Fujenco)

DECIZIE

25 ianuarie 2023

mun.Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul:
Judecătorii

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari
Victor Burduh
Galina Stratulat

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în
Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul Central, Lilia Sîrbu, prin care se solicită casarea
deciziei din 22 iunie 2022 a Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat,

în cauza penală în privința lui
Cavaleru Ivan Gheorghii,
născut la xxxxx,
IDNP xxxxx, originar și domiciliat
xxxxx, moldovean, cetățean al
Republicii Moldova, studii medii
incomplete, celibatar, neangajat în
câmpul muncii, anterior judecat,

învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.174 alin.(1) Cod penal,

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 31.05.2017 -27.12.2018

instanța de apel: 29.01.2019 – 27.01.2020

instanța de recurs: 27.05.2020- 28.07.2020

instanța de apel: 10.09.2020 – 25.05.2021

instanța de recurs: 09.08.2021-25.01.2022

instanța de apel: 03.03.2022-22.06.2022

instanța de recurs: 09.09.2022-25.01.2023

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal
lărgit

c o n s t a ț ă:

1. Prin sentința din 27 decembrie 2018 a Judecătorei Cahul, sediul Central, Cavaleru Ivan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal și a i-a fost stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu punerea în executare din momentul când sentința devine executorie; a fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată xxxxx, prin intermediul reprezentantului legal Coteț Tatiana și a fost încasat de la Cavaleru Ivan în beneficiul xxxxx prejudiciul moral în mărime de 40000 de lei, cheltuielile de judecată în mărime de 2100 de lei suportate pentru efectuarea expertizei și suma de 3000 de lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică, în total suma de 51000 de lei; a fost respinsă ca fiind neîntemeiată solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată din contul inculpatului; a fost încasată de la Cavaleru Ivan în beneficiul statului suma de 100 de lei, cu titlu de taxă de stat, de la care a fost scutită reclamanta.

2. Prin sentință s-a constatat că, Cavaleru Ivan, la data de 29 octombrie 2015, aflându-se în sat. xxxxx, r-nul xxxxx, în apropiere de terasa „Văduț”, în automobilul de model „Opel”, număr de înmatriculare neidentificat, urmărind scopul de a întreține un raport sexual în formă naturală cu minora xxxxx, născută la xxxxx, despre care știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, a întreținut cu ultima un raport sexual în formă naturală cu consimțământul ei.

Tot el, în luna noiembrie 2015, la o dată neidentificată, aflându-se în sat. Vadul lui Isac, r-nul Cahul, în apropiere de terasa „Văduț”, în automobilul de model „Opel”, număr de înmatriculare neidentificat, urmărind scopul de a întreține un raport sexual în formă naturală cu minora xxxxx, născută la xxxxx, despre care știa cu certitudine că, nu a împlinit vârsta de 16 ani, a întreținut cu ultima un raport sexual în formă naturală cu consimțământul ei.

Astfel, acțiunile inculpatului fiind încadrate în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, ca raport sexual altul decât violul, comis asupra persoanei despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri:

3.1. Inculpatul Cavaleru Ivan, prin apelul înregistrat la 28 decembrie 2018, a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat, din motiv că nu a săvârșit el fapta, nu a săvârșit infracțiunea pentru care a fost condamnat, nu a întreținut raporturi sexuale cu xxxxx, respingerea integrală a acțiunii civile.

3.2. La data de 11 martie 2019, avocatul Andrei Boghian, în interesele inculpatului Cavaleru Ivan, a depus cererea de apel suplimentară, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a lui Cavaleru Ivan, respingerea integrală a acțiunii civile înaintate de partea vătămată. Or, instanța de fond în mod eronat a interpretat circumstanțele de fapt și de drept și a apreciat incorect probele administrate în cadrul cercetării judecătorești din punct de vedere a pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care le consideră insuficiente de a demonstra vinovăția în fapta incriminată.

4. Prin decizia din 27 ianuarie 2020 a Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul, au fost apelurile declarate și a fost casată total sentința din 27 decembrie 2018 a Judecătorei Cahul, sediul Central și a fost pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Cavaleru Ivan a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) din Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii; a fost respinsă ca fiind neîntemeiată acțiunea civilă înaintată de reprezentantul părții vătămate minore, Tatiana Coteț, împotriva lui Cavaleru Ivan cu privire la încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată; a fost respinsă ca fiind neîntemeiată solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că, potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 201905O0390 din 19 decembrie 2019, în urma rezultatelor obținute la examinarea polimorfismului ADN, paternitatea inculpatului Cavaleru Ivan Gheorghii față de copilul xxxxx, născut de către partea vătămată minoră xxxxx, se exclude.

Efectuând o analiză a probatoriului adus de către partea acuzării, instanța de apel a conchis că, elementele constitutive ale infracțiunii incriminate inculpatului Cavaleru Ivan Gheorghii, nu se regăsesc în baza probantă, adusă de către acuzator. Probe veridice și concludente care să confirme existența faptei infracțiunii de raport sexual cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 16 ani în acțiunile inculpatului Cavaleru Ivan Gheorghii, acuzatorul de stat nu a prezentat instanțelor de judecată, iar în materialele cauzei acestea lipsesc cu desăvârșire.

Instanța de apel, dat fiind faptul că, în cadrul examinării cauzei penale în instanța de apel, probele cercetate din punct de vedere a pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării, nu au confirmat în afara oricărui dubiu vinovăția inculpatului Cavaleru Ivan Gheorghii în săvârșirea infracțiunii incriminate, iar învinuirea adusă acesteia este bazată pe presupuneri, fiind una abstractă și neconcretă, a dispus achitarea inculpatului Cavaleru Ivan.

4.2. Subsidiar, întrucât s-a constatat cert nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, acțiunea civilă înaintată de către reprezentantul părții vătămate minore, Coteț Tatiana, împotriva lui Cavaleru Ivan cu privire la încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, datorită faptului că, părții vătămate minore xxxxx nu i-a fost cauzat niciun prejudiciu moral și material care să fie în legătură directă cu culpa inculpatului Cavaleru Ivan.

Dat fiind faptul că, s-a constatat lipsa existenței faptei infracțiunii în acțiunile inculpatului, instanța de apel a casat sentința instanței de fond și în partea admiterii parțiale a acțiunii civile înaintată de către partea vătămată minoră, prin intermediul reprezentantului.

5. Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, în data de 10 martie 2020, prin intermediul poștei (Vol.III, f.d.9-10), a expediat recurs ordinar împotriva deciziei din 27 ianuarie 2020 a Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței primei instanțe, deoarece apelul a fost greșit admis.

5.1. În motivarea recursului s-a invocat că, instanța de apel nu a descris, doar a extras din declarații doar a unor propoziții și nu a apreciat declarațiile martorilor Pavel Olga, Dunas Mihaela, cât și a reprezentantului legal al părții vătămate minore Coteț Tatiana, depuse la faza de urmărire penală, cât și în instanța de fond, în colaborare cu alte probe administrate.

Regula cu privire la aprecierea probelor prevăzută de art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, nu s-a respectat.

Recurentul a considerat neîntemeiată concluzia instanței de apel precum că, declarațiile părții vătămate minore xxxxx sunt apreciate critic, deoarece acestea nu demonstrează cert și fără echivoc vinovăția inculpatului, ori, declarațiile părții vătămate pe parcursul urmăririi penale și judecării cauzei atât în instanța de fond, cât și în instanța de apel, au un conținut identic și care, de altfel, coroborează cu celelalte probe.

Recurentul a considerat vădit neîntemeiate argumentele instanței de apel referitor la faptul că, raporturile sexuale de care indică partea vătămată minoră nu ar fi avut, precum că, inculpatul nu ar fi întreținut niciun raport sexual neprotejat cu minora, or, în cazul în care ar fi avut loc presupusele raporturi sexuale, atunci și inculpatul Cavaleru Ivan urma să fie infectat cu xxxxx. Or, conform declarațiilor martorului Șova Serghei, xxxxx este de trei categorii: primar, secundar și terțiar latent. Conform datelor științifice, xxxxx nu se infectează pe cale sexuală, motiv din care inculpatul posibil nu s-a infectat.

Referitor la concluzia instanței de apel precum că, raportul de expertiză judiciară din 19 decembrie 2019, prin care este exclusă paternitatea inculpatului față de copilul născut de partea vătămată minoră, ar demonstra incontestabil nevinovăția inculpatului Cavaleru Ivan și respectiv netemeinicia declarațiilor părții vătămate minore xxxxx care a declarat că raporturile sexuale ar fi fost comise anume cu inculpatul Cavaleru Ivan, recurentul a susținut că, trebuie să fie apreciată critic, deoarece chiar dacă paternitatea inculpatului față de copil născut de către victima nu s-a confirmat, acest fapt nu exclude și nu demonstrează nici într-un fel nevinovăția inculpatului Cavaleru Ivan de comiterea infracțiunii imputate.

Instanța de apel s-a axat pe concluziile expertizei judiciare cu privire la paternitatea inculpatului față de copilul născut de către partea vătămată, deși, trebuia să analizeze situația reieșind din declarațiile părții vătămate cu privire la existența raportului sexual cu inculpatul, confirmat prin declarațiile reprezentatului legal, martorului Dunas Mihaela, precum că între aceștea au avut loc întâlniri, inculpatul a recunoscut întreținerea raportului sexual și a venit cu propunere de căsătorie. Or, nu se incriminează inculpatului raportul sexual cu partea vătămată soldat cu nașterea copilului. Pe parcursul examinării cauzei în instanțele de judecată vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal a fost dovedită pe deplin.

Faptul întreținerii raportului sexual cu minora xxxxx este dovedit, deoarece ultima a născut un copil la vârsta de 14 ani. Însă instanța de apel a concluzionat că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 174 Cod penal, deși, în acest caz,

o soluție corectă ar fi adoptarea deciziei în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod penal, fapta nu a fost săvârșită de către inculpat.

Recurentul a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Prin decizia din 28 iulie 2020 a Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul ordinar declarat de procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, a fost casată total decizia instanței de apel din 27 ianuarie 2020 în privința inculpatului Cavaleru Ivan Gheorghii și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea deciziei, instanța de recurs a reținut că, potrivit descrierii sentinței, instanța de fond doar a trecut în revistă probele administrate, însă nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele concrete în fapt și în drept invocate în rechizitoriu, privind cele două episoade din 29 octombrie și noiembrie 2015 imputate inculpatului, neindicând motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării (pct. 2. din decizie).

Astfel, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs a reținut că, rejudecând cauza potrivit regulilor generale, conform descrierii și dispozitivului deciziei atacate (pct. 4. din decizie):

a) a constatat în descrierile deciziei diverse motive de achitare a inculpatului, care se exclud reciproc și generează consecințe juridice diferite, cum ar fi că: „inculpatul necesită a fi achitat de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) din Codul penal, din motivul că nu a fost constat existența faptei infracțiunii..., elementele constitutive ale infracțiunii incriminate inculpatului nu se regăsesc în baza probantă..., declarațiile martorilor nu probează pertinent, vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate..., toate aceste circumstanțe denotă cert despre lipsa existenței faptei infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal, în acțiunile inculpatului..., prin urmare, lipsa semnelor materiale (faptei prejudiciabile) al laturii obiective a infracțiunii înseamnă inexistența faptei incriminate, în sensul explicat mai sus..., concluziile privind vinovăția persoanei în săvârșirea infracțiunii nu pot să se bazeze pe presupuneri..., s-a constatat cert că Cavaleru Ivan nu a întreținut cu xxxxx raporturile sexuale..., probele cercetate nu au confirmat în afara oricărui dubiu vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, iar învinuirea adusă acestuia este bazată pe presupuneri, fiind una abstractă și neconcretă..., s-a constatat cert nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate..., inculpatul nu a comis niciun raport sexual asupra părții vătămate minore..., fapt ce exclude comiterea de către acesta a raporturilor sexuale în privința minorei..., s-a constatat cu certitudine lipsa existenței faptei infracțiunii în acțiunile inculpatului”.

Totodată, în dispozitiv a dispus că, inculpatul este achitat din motivul că: „nu s-a constatat existența faptei infracțiunii”, soluție care contravine vădit și circumstanțelor

cauzei, din care rezultă că partea vătămată minoră, născută la xxxxx, a născut copilul xxxxx la xxxxx, adică până la vârsta de 16 ani.

Prin urmare, există fapta prejudiciabilă prevăzută în art. 174 alin. (1) Cod penal, raportul sexual, altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani;

b) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele concrete în fapt și în drept invocate în rechizitoriu, privind cele două episoade din 29 octombrie și noiembrie 2015 imputate inculpatului, neindicând motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul acuzării, inclusiv cele reproduse în recursul ordinar (pct. 5. din decizie).

Or, concluziile confuze și absolut divergente că: „inculpatul nu a întreținut niciun raport sexual neprotejat cu minora xxxxx, ori, urma să fie infectat cu xxxxx..., potrivit declarațiilor martorului specialist Șova Serghei, partenerul se poate infecta cu xxxxx, dacă a întreținut raport sexual cu persoană infectată de xxxxx, stadiul I, II secundar și primar. . ., prin urmare, declarațiile părții vătămate minore sunt neveridice și dubioase, deoarece xxxxx care a fost constatat prezent în sângele acesteia, nu se datorează în niciun caz infectării de la inculpat..., părții vătămate minore nu i-au fost cauzate niciun prejudiciu moral și material care să fie în legătură directă cu culpa inculpatului”, nu corespund criteriilor de drept privind aprecierea probelor și circumstanțelor cauzei prevăzute în art. 101 Cod de procedură penală.

Mai mult, instanța nu a apreciat concluziile specialistului Șova Serghei precum că: „xxxxx este de 3 categorii: primar, secundar și terțiar latent. xxxxx poate apărea la orice fază, este un xxxxx ascuns. xxxxx se transmite pe cale sexuală doar 90 %, doar dacă sunt erupții. Inculpatul Cavaleru Ivan a fost examinat de un alt specialist la 29 aprilie 2016 și s-a constatat că nu este infectat cu xxxxx. Conform datelor științifice, xxxxx latent nu se infectează pe cale sexuală, motiv din care inculpatul posibil nu s-a infectat. Partenerul se poate infecta dacă a întreținut raport sexual cu persoana infectată de xxxxx, stadiul I, II secundar și primar: Momentul apariției xxxxx poate fi calculat după tabloul clinic. xxxxx se poate infecta prin cale sexuală, transfuzia sângelui, condiții casnice”, în coraport cu concluziile din raportul de expertiză medico-legală nr/ 376 din 24 mai 2016 că: „la xxxxx s-a constatat: d-z: xxxxx”.

Totodată, instanța nu a raportat „sarcina în termenul 29 săptămâni-examenul ecologic din 17 mai 2016”, constatată la partea vătămată prin raportul de expertiză medico-legală nr. 376 din 24 mai 2016, cu data faptelor incriminate inculpatului în rechizitoriu, omițând concluzia din raportul de expertiză judiciară nr. 20190500390 din 19 decembrie 2019 că: „în urma rezultatelor obținute la examinarea polimorfismului ADN, paternitatea inculpatului Cavaleru Ivan față de copilul xxxxx, născut de către partea vătămată minoră xxxxx, se exclude”, nu este în sine o probă separată, care să excludă literalmente faptele imputate în actul de învinuire că: „la 29 octombrie 2015, aflându-se în sat. Vadul lui Isac, r-nul Cahul, în apropiere de terasa „Văduț”, în automobilul de model „Opel”, număr de înmatriculare neidentificat, urmărind scopul de a întreține un raport sexual cu minora xxxxx, născută la xxxxx, despre care știa cu

certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, a întreținut cu ultima un raport sexual în formă naturală cu consimțământul ei. Tot el, în luna noiembrie 2015, la o dată neidentificată, aflându-se în sat. Vadul lui Isac, r-nul Cahul, în apropiere de terasa „Văduț”, în automobilul de model „Opel”, număr de înmatriculare neidentificat, urmărind scopul de a întreține un raport sexual cu minora xxxxx, născută la xxxxx, despre care știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, a întreținut cu ultima un raport sexual în formă naturală cu consimțământul ei, adică a comis infracțiunea prevăzută în art. 174 alin. (1) Cod penal, raportul sexual, altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani”.

Instanța de recurs a conchis că, circumstanțele expuse atestă în mod lucid că ambele instanțe nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârilor adoptate și că recursul de pe rol este întemeiat.

7. Prin decizia din 25 mai 2021 a Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat, au fost admise apelurile declarate de inculpatul Cavaleru Ivan și de avocatul Boghian Andrei, în interesele inculpatului Cavaleru Ivan, a fost casată parțial sentința din 27 decembrie 2018 a Judecătorei Cahul, sediul Central, în partea stabilirii pedepsei cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte prin care i-a fost stabilită lui Cavaleru Ivan pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal, pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 3 ani în penitenciar de tip semiînchis; conform art. 90 Cod penal, de suspendat condiționat executarea pedepsei cu închisoare aplicată lui Cavaleru Ivan, stabilindu-i un termen de probă de 3 ani, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent și în termen de un an să achite prejudiciul încasat prin sentință; controlul executării sentinței fiind pus pe seama Biroului de Probațiune Cahul; în rest sentința a fost menținută fără modificări.

7.1. În motivarea deciziei, reluând cercetarea judecătorească în urma faptului că, partea apărării a solicitat la depunerea apelului achitarea inculpatului Cavaleru Ivan, cercetând în corespundere cu prevederile art. 414 alin. (1) și (2) și art. 415 alin.(2) Cod de procedură penală, probele examinate în prima instanță, instanța de apel a ajuns la concluzia că, instanța de fond întemeiat a pronunțat în privința inculpatului Cavaleru Ivan sentința de condamnare și corect a ajuns la concluzia că, inculpatul Cavaleru Ivan se recunoaște vinovat de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 174 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a apreciat ca fiind declarative argumentele acuzatorului de stat precum că, apărătorul fiind înștiințat despre adoptarea sentinței urma să depună suplimentul la apel în termenul de 15 zile, or, ambele cereri de apel sunt depuse în interesele unei persoane și conțin aceleași cerințe.

Instanța de apel a considerat ca fiind dovedită vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal, reieșind din cumul de probe administrate la materialele dosarului, inclusiv de: ordonanța de începere a urmăririi penale din data de 22 aprilie 2016 (Vol.I, f.d.1); procesul-verbal de audiere a părții vătămate minore xxxxx din data de 5 iulie 2016 (Vol.I, f.d.20-21); procesul-verbal de audiere a martorului Coteț Tatiana din data de 22 aprilie 2016 (Vol.I, f.d.22-24); procesul-verbal de audiere a martorului Coteț Tatiana din data de 5 iulie 2016 (Vol.I,

f.d. 25-26); procesul-verbal de audiere a martorului Pavel Olga din data de 19 mai 2016 (f.d.27); procesul-verbal de audiere a martorului minor Dunas Mihaela din 19 mai 2016 (Vol.I,f.d. 31-32); procesul-verbal de audiere a martorului Șova Serghei din 29 mai 2017 (Vol.I, f.d.146-147); raportul de expertiză medico-legală nr. 376 din data de 24 mai 2016 (Vol.I, f.d.36-37); informația de la Compania mobilă „Orange” conform interpelării cu numărul de înregistrare RCP OMD 95084/16 din data de 18 octombrie 2016, eliberată la data de 19 octombrie 2016 cu privire la lista apelurilor la nr. 62013261 de la 20 octombrie 2015-10 noiembrie 2015 (Vol.I, f.d.109-121); procesul-verbal de confruntare din 05 iulie 2016, dintre bănuitul Cavaleru Ivan și partea vătămată xxxxx. Conform procesului-verbal bănuitul a refuzat participarea la ațiunea de confruntare. (Vol.I,f.d.40); raportul de expertiză judiciară nr. 201805O0101 din data de 3 mai 2018 (Vol.I, f.d.204-206); raportul de expertiză judiciară nr. 201835A0482 din data de 2 octombrie 2018 (Vol.II, f.d.16-21); declarațiile părții vătămate minore xxxxx date în ședința de judecată din data de 9 ianuarie 2019 (Vol.II, f.d.86-88); declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate minore xxxxx, Coteț Tatiana, date în ședința de judecată din data de 9 ianuarie 2019 (Vol.II, f.d.89-90); declarațiile martorului Pavel Olga date în ședința de judecată din data de 9 ianuarie 2019 (Vol.II, f.d.91); declarațiile martorului Dunas Mihaela date în ședința de judecată din data de 9 ianuarie 2019 (Vol.II, f.d.92-93); declarațiile specialistului Șova Serghei, medic în cadrul dispensarului dermatovenerologic Cahul, date în ședința de judecată din data de 9 ianuarie 2019 (Vol.II,f.d.94); procesul-verbal de audiere a martorului Coteț Tatiana, suplimentar (Vol.II, f.d.95) procesul-verbal de audiere a părții vătămate minore xxxxx suplimentar (Vol.II,f.d.96); declarațiile inculpatului Cavaleru Ivan date în ședința de judecată din data de 9 ianuarie 2019 (Vol.II,f.d.97-99).

Instanța de apel a punctat că, ce ține de argumentele apărării precum că, inculpatul nu este vinovat de comiterea infracțiunii, iar ca temei invocă concluzia de investigare a cazului de paternitate contestabilă nr. 899/06-2018 din 13 iunie 2018, întocmit de către S.R.L. „BrioMedTest”, potrivit căreia Cavaleru Ivan nu poate fi tatăl biologic al copilului xxxxx, iar probabilitatea paternității adevărate constituie 0%, instanța de judecată just a apreciat critic concluzia susnumită, din motiv că expertul nu a semnat pentru concluzie falsă conform art. 312 Cod penal.

Totodată, concluzia susnumită într-adevăr vine în contradicție cu concluzia raportului de expertiză judiciară nr. 201805O0101 din 03 mai 2018, efectuat de Centrul de Medicină Legală, potrivit căreia paternitatea lui Cavaleru Ivan, anul nașterii 27 septembrie 1989, față de copilul xxxxx, născută la data de xxxxx de către xxxxx, anul nașterii xxxxx, nu se exclude.

În concluzia de investigare a cazului de paternitate contestabilă nr. 899/06-2018 din 13 iunie 2018, întocmit de către S.R.L. „BrioMedTest” nu este clar cine a efectuat expertiza, lipsește prevenirea specialistului de răspunderea conform art. 312 din Codul penal, pentru prezentarea cu bună știință a unor concluzii false, iar drept urmare, instanța de apel, de asemenea, a apreciat critic concluzia dată și a pus la baza sentinței de condamnare concluzia din raportul de expertiză judiciară nr. 201805O0101 din 03 mai 2018, efectuat de Centrul de Medicină Legală, care nu exclude paternitatea

inculpatului față de copilul părții vătămate, rezultatul infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal, aceasta fiind probă admisibilă și pertinentă, dobândită în modul prevăzut de legislația procesuală penală.

Instanța de apel a reținut că, investigarea cazului de paternitate contestabilă nr. 899/06-2018 din 13 iunie 2018, întocmit de către S.R.L. „BrioMedTest” (Vol.I, f.d.223) nu este efectuată potrivit normelor sus vizate și se confirmă inadmisibilitatea probei date ca fiind efectuată cu încălcarea procedurii stabilite de o persoană care nu este preîntâmpinată despre răspunderea conform art.312 din Codul penal.

Raportul de expertiză judiciară nr. 201805O0101 din 03 mai 2018, efectuat de Centrul de Medicină Legală nu poate fi neglijat sau considerat ca irelevant ca probă, deoarece este întocmit în stricta corespundere cu cerințele legislației procesuale.

Totodată, cât privește raportul de expertiza judiciară nr. 201905O0390 din 19 decembrie 2019, prin care s-a constatat că, în urma rezultatelor obținute la examinarea polimorfismului ADN, paternitatea inculpatului Cavaleru Ivan Gheorghii față de copilul xxxxx, născut de către partea vătămată minoră xxxxx, se exclude (Vol.II, f.d.198-201, instanța de apel, de asemenea, a menționat că aceste concluzii sunt adoptate în încălcarea procedurii stabilite, deoarece au fost efectuate cu participarea aceluiași expert judiciar Pădure Adelina și suplimentar a mai participat expertul judiciar Baca Ivan din cadrul Centrului de Medicină Legală .

Astfel, verificând datele cu privire la experții care au ajuns la aceste concluzii contradictorii, instanța de apel a constatat că, inițial la efectuarea concluziei din raportul de expertiză judiciară nr. 201805O0101 din 03 mai 2018, care nu exclude paternitatea inculpatului față de copilul părții vătămate a participat expertul judiciar Pădure Adelina din cadrul Centrului de Medicină Legală, respectiv participarea acesteia la emiterea concluziilor din raportul de expertiza judiciară nr. 201905O0390 din 19 decembrie 2019, la infirmarea concluziilor date urma să fie doar în calitate de asistent la efectuarea expertizei judiciare, or, potrivit art. 148 alin.(2) Cod de procedură penală, dacă concluziile expertului sunt neclare, contradictorii, neîntemeiate, dacă există îndoieli în privința veridicității lor și dacă aceste deficiențe nu pot fi înlăturate prin audierea expertului sau dacă a fost încălcată ordinea procesuală de efectuare a expertizei judiciare, poate fi dispusă efectuarea unei expertize judiciare repetate de către un alt expert sau o altă comisie de experți. Expertul sau experții care au efectuat expertiza judiciară primară sau suplimentară pot asista la efectuarea expertizei judiciare repetate pentru a da explicații pe marginea concluziilor formulate în urma expertizei judiciare primare, însă nu pot participa la efectuarea investigațiilor și la întocmirea concluziilor.

Aceste concluzii din rapoartele de expertize răspund, de facto, la una și aceeași întrebare, respectiv expertiza cea din urmă, din 19 decembrie 2019, poate fi apreciată ca suplimentară.

În atare situație, concluzia din raportul de expertiză judiciară nr. 201905O0390 din 19 decembrie 2019 că: „în urma rezultatelor obținute la examinarea polimorfismului ADN, paternitatea inculpatului Cavaleru Ivan față de copilul xxxxx, născut de către partea vătămată minoră xxxxx, se exclude”, nu este în sine o probă, separată, care să excludă literalmente faptele imputate în actul de învinuire că: „la 29

octombrie 2015, aflându-se în sat. Vadul lui Isac, r-nul Cahul, în apropiere de terasa „Văduț”, în automobilul de model „Opel”, număr de înmatriculare neidentificat, urmărind scopul de a întreține un raport sexual cu minora xxxxx, despre care știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, a întreținut cu ultima un raport sexual în formă naturală cu consimțământul ei. Tot el, în luna noiembrie 2015, la o dată neidentificată, aflându-se în sat. Vadul lui Isac, r-nul Cahul, în apropiere de terasa „Văduț”, în automobilul său de model „Opel”, număr de înmatriculare neidentificat, urmărind scopul de a întreține un raport sexual cu minora xxxxx, născută la xxxxx, despre care știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, a întreținut cu ultima un raport sexual în formă naturală cu consimțământul ei, adică a comis infracțiunea prevăzută în art. 174 alin. (1) Cod penal, raportul sexual, altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani”.

Prin urmare, instanța de apel a reținut ca probă admisibilă doar concluzia raportului de expertiză judiciară nr. 201805O0101 din 03 mai 2018, efectuat de Centrul de Medicină Legală, care nu exclude paternitatea inculpatului față de copilul părții vătămate.

Instanța de apel a mai menționat că, sunt neîntemeiate argumentele apărătorului precum că nevinovăția inculpatului se confirmă din motivele că el nu s-a îmbolnăvit de maladia xxxxx, care a fost depistată la partea vătămată.

Instanțe de apel a reiterat că, din conținutul raportului de expertiză medico-legală nr. 376 din data de 24 mai 2016, reiese că, la xxxxx s-a constatat că maturitatea sexuală a fost atinsă fapt confirmat prin complexul menționat în datele obiective. S-a confirmat sarcina în termenul de 29 săptămâni. Totodată, potrivit datelor investigațiilor dermatovenerologice, la xxxxx a fost constatat d-z: xxxxx recent (Vol.I, f.d.36-37,10). Însă, prin declarațiile specialistului Serghei Șova, medic al dispensarului dermatovenerologic Cahul, se infirmă argumentele apelantului susmenționate, or, acesta a menționat că „...xxxxx poate apărea la orice fază, este un xxxxx ascuns. xxxxx se transmite pe cale sexuală doar 90% doar dacă sunt erupții. Inculpatul Cavaleru Ivan a fost examinat de un alt specialist la data de 29 aprilie 2016 și s-a constatat că nu este infectat cu xxxxx. Conform datelor științifice, xxxxx nu se infectează pe cale sexuală, motiv din care inculpatul posibil nu s-a infectat. Partenerul se poate infecta cu xxxxx, dacă a întreținut raport sexual cu persoană infectată de xxxxx, stadiul I, II secundar și primar...”.

Astfel, faptul că inculpatul Cavaleru Ivan nu s-a infectat de la partea vătămată xxxxx cu xxxxx nu confirmă faptul că, acesta nu a întreținut raporturi sexuale cu ea.

Totodată, nu se cunoaște cu certitudine faptul că, la data când au fost întreținute relațiile între părți în octombrie și noiembrie 2015, partea vătămată xxxxx era infectată cu boala numită, deoarece raportul de expertiză medico-legală susnumit a fost efectuat doar la 24 mai 2016, iar specialistul Șova Serghei fiind audiat în cadrul examinării cauzei în instanța de judecată a menționat că „...momentul apariției xxxxx poate fi calculat după tabloul clinic. ... xxxxx este o boală contagioasă, perioada de incubare este de 3-4 săptămâni, ulterior apar erupțiile și o ulcerăriile pe organele genitale, dar în sânge nu este încă xxxxx” (Vol.II, f.d. 94).

În atare situație, instanța de apel a respins alegațiile apărării pe capătul dat, deoarece inculpatul Cavaleru Ivan nu putea să fie infectat de xxxxx latent în timpul raporturilor sexuale cu xxxxx, respectiv și aceste probe nu duc la concluzia nevinovăției inculpatului în săvârșirea faptei examinate în speță.

Mai mult, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 376 din 24 mai 2016 susmenționat este constatată sarcina minorei xxxxx în termenul 29 săptămâni, examenul ecologic fiind din 17 mai 2016, din care se conchide că aceasta este în corespundere cu data faptelor incriminate inculpatului în rechizitoriu, prin ce se confirmă de fapt raporturile sexuale între inculpatul Cavaleru Ivan și minora xxxxx.

Instanța de apel a respins ca fiind declarative întru eschivarea de la răspundere penală argumentele inculpatului Cavaleru Ivan, precum că el nu a cunoscut că xxxxx are 13 ani, deoarece singur a declarat că, a văzut-o cu ghiozdanul și partea vătămată a menționat că, ea comunicat despre vârsta sa și că este în clasa 8, fapt ce nu a fost infirmat prin probe. Mai mult, xxxxx a declarat că Cavaleru Ion este nepotul mamei finilor părinților ei, respectiv el cu certitudine cunoștea vârsta ei, deoarece după cum s-a constatat inculpatul are un frate cu un an mai mare decât partea vătămată.

Instanța de apel a considerat ca fiind confirmate declarațiile părții vătămate xxxxx privind faptul că, el cunoștea vârsta ei și între ei au avut loc raporturi sexuale în perioada numită în învinuire, deoarece aceasta reiese din cele susmenționate și cu atât mai mult coroborează cu declarațiile părții vătămate că „a ieșit cu Cavaleru Ivan la plimbare cu automobilul de model „Opel” de culoare albastră și la inițiativa acestuia au avut primul raport sexual neprotejat. iar la data de 15 noiembrie 2015 au mai avut un raport sexual”, care coroborează cu cele menționate de martorul Dunas Mihaela că „Cavaleru Ivan era cu automobilul său, probabil s-au telefonat...” și din declarațiile inculpatului într-o seară, pe la ora 20-21 au ieșit împreună, partea vătămată îl aștepta la un colț de sat și a urcat în automobil.

Astfel, în speță, se manifestă săvârșirea infracțiunii cu intenție directă și motivul năzuinței satisfacerii poftelor sexuale.

Instanța de apel a menționat că, în speță, nu sunt confirmate declarațiile inculpatului Cavaleru Ivan precum că în perioada lunii octombrie-noiembrie 2015 minora xxxxx a avut mai multe raporturi sexuale cu alți bărbați, precum și diriginta acesteia Pavel Olga a declarat că, partea vătămată se caracterizează pozitiv.

Mai mult, din declarațiile mamei părții vătămate Coteț Tatiana reiese că inițial inculpatul a recunoscut vina în cele întâmplate când ea a venit la el acasă și în coroborare cu alte probe, chiar și indirecte, se formează o înlănțuire logică, din care rezultă o concluzie univocă referitoare la vinovăția inculpatului, fapt incident și în speță.

De către instanța de apel nu a putut fi puse la îndoială declarațiile părții vătămate și mamei acesteia, deoarece pe parcursul urmăririi penale și judecării cauzei, nu au suferit schimbări, au avut un conținut identic și care, de altfel, coroborează cu celelalte probe. Mai mult, conform raportului de expertiză judiciară nr. 201835A0482 din 02 octombrie 2018, efectuat de Centrul de Medicină Legală, xxxxx nu suferea și nu suferă de vreo maladie psihică, este fără dereglări psihice. Conform stării psihice și a tabloului

psihologic al expertizatei minore xxxxx, se determină deplina capacitate de a percepe corect evenimentele importante pentru cauza penală. La momentul examinării, dispune de capacitatea analitico-sintetică funcțională a procesului de gândire și poate aprecia corect specificul situației analizate, precum și a face declarații asupra cazului cercetat. Nu manifestă grad sporit al sugestibilității, imaginație sporită sau predispunere spre exagerare celor percepute și fantezie patologică.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, inculpatul Cavaleru Ivan nu a dorit să-i fie prelevate mostre de sânge la urmărirea penală, motivând că i se face rău când vede sânge, precum și potrivit procesului-verbal de confruntare din 05 iulie 2016, dintre bănuitul Cavaleru Ivan și partea vătămată xxxxx. Conform procesului-verbal, bănuitul a refuzat participarea la acțiunea de confruntare (Vol.I, f.d.40). Din cele constatate, instanța de apel a ajuns la concluzia că, inculpatul a dorit să se eschiveze de la răspundere penală și cele declarate de către inculpat nicidecum nu demonstrează nevinovăția lui, în condiția în care declarațiile părții vătămate sunt susținute prin cumulul de probe susmenționate, anexate la materialele dosarului.

Instanța de apel a apreciat critic și afirmația inculpatului Cavaleru Ivan privind nevinovăția sa, deoarece pe parcursul judecării cauzei nu au fost stabilite motive de a supune îndoielilor declarațiile părții vătămate și ale martorilor, acestea în cumulul lor, dovedind cu certitudine că inculpatul Cavaleru Ivan a avut posibilitatea și a comis infracțiunea imputată, iar faptul că acesta nu-și recunoaște vinovăția, nu constituie temei pentru pronunțarea unei hotărâri de achitare.

Astfel, acțiunile lui Cavaleru Ivan corect au fost încadrate juridic potrivit art. 174 alin.(1) Cod penal, conform indicilor: raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.

Instanța de apel nu a putut reține argumentele apelantului precum că, partea acuzării nu a prezentat instanței de judecată acele probe pertinente și concludente, ce ar dovedi vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate și că învinuirea adusă inculpatului nu este bazată pe probe directe și concrete ce ar confirma vinovăția inculpatului.

În asemenea circumstanțe, instanța de apel a conchis că, inculpatului Cavaleru Ivan urmează a-i fi stabilită pedeapsa pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 174 alin.(1) Cod penal, asigurându-se restabilirea echității sociale și prevenirea comiterii de noi infracțiuni și care va duce la conștientizarea de către inculpat a necesității respectării legii, ceea ce asigură îndeplinirea scopului pedepsei penale, prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal.

Având în vedere poziția apărării în ședința de judecată a instanței de apel, instanța a menționat că urmează a fi apreciate la justa valoare circumstanțele atenuante ale cauzei care din punctul lor de vedere permit aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului Cavaleru Ivan.

Instanța de apel a constatat din conținutul părții descriptive a sentinței, la capitolul stabilirii tipului pedepsei inculpatului, că, instanța de fond a menționat că, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei

aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia, stabilindu-i o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3 ani în penitenciar de tip semiînchis.

Însă simpla enumerare a acestor circumstanțe ale cauzei nu reprezintă și nu poate fi apreciată ca o motivare suficientă și argumentată pentru stabilirea unei asemenea pedepse severe, închisoarea cu executarea reală în penitenciar, or, la caz au fost stabilite cumulativ mai multe circumstanțe care permit aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Astfel, la caz, s-au reținut următoarele circumstanțe: potrivit adevărului, eliberate de administrația publică locală, Cavaleru Ivan locuiește cu familia sa formată din mamă, tată, sora și fratele (Vol.I, f.d.54); potrivit caracteristicii, eliberate de primarul satului Vadul lui Isac, ultimul se caracterizează negativ (Vol.I, f.d.55); potrivit caracteristicii, eliberate de polițistul de sector, ultimul se caracterizează satisfăcător (Vol.I, f.d.56); la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află (Vol.I, f.d.57, 59); potrivit revendicării, anterior a fost judecat, dar antecedentele penale sunt stinse (Vol.I, f.d.67).

Instanța de apel a ajuns la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului Cavaleru Ivan este posibilă fără izolarea acestuia de societate, stabilindu-i pedeapsa sub formă de închisoare, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Reieșind din faptul că potrivit sentinței din 27 decembrie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, s-a admis parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată minoră xxxxx, prin intermediul reprezentantului legal Coteț Tatiana împotriva lui Cavaleru Ivan privind încasarea prejudiciului moral și cheltuielilor de judecată și s-a încasat de la Cavaleru Ivan în beneficiul xxxxx prejudiciul moral în mărime de 40000 de lei; s-a încasat de la Cavaleru Ivan în beneficiul xxxxx cheltuielile de judecată în mărime de 2100 de lei, suportate pentru efectuarea expertizei și suma de 3000 de lei, cu titlul de asistență juridică, în total suma de 5100 de lei; s-a încasat de la Cavaleru Ivan în beneficiul statului suma de 100 de lei, cu titlul de taxă de stat, de la care a fost scutită reclamanta, aceasta nefiind contestată de către părți, instanța de apel a considerat necesar de a-l obliga pe Cavaleru Ivan să achite prejudiciul încasat prin sentință și să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

Totodată, instanța de apel a reținut că, acuzatorul nu a contestat soluția instanței privind respingerea solicitării procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată din contul inculpatului Cavaleru Ivan, însă verificând temeinicia acesteia, a considerat că nu sunt motive pentru a interveni în modificarea soluției date.

8. La data de 26 iulie 2021, prin intermediul poștei (Vol.III, f.d.140), Cavaleru Ivan și la data de 27 iulie 2021, prin intermediul poștei (Vol.III, f.d.136), procurorul Lilia Sîrbu, au depus recursuri ordinare.

8.1. Prin recursul ordinar declarat, inculpatul Cavaleru Ivan a solicitat admiterea recursului în principiu, admiterea recursului, casarea integrală a sentinței din 27 decembrie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central și a deciziei din 25 mai 2021 a Curții de Apel Comrat cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin.(1) Cod penal.

În motivarea recursului s-a invocat că, instanța de apel a interpretat eronat probatoriul ce îl discriminează și anume expertiza judiciară nr. 201905O0390 din 19 decembrie 2019, indicând că: „...raportul de expertiză nu este în sine o probă separată, care să excludă literalmente faptele imputate în actul de învinuire...”, în continuare instanța a admis proba referitor la concluzia raportului de expertiză judiciară nr. 201805O0101 din 03 mai 2018, care nu exclude paternitatea inculpatului. Instanța de apel a admis o probă și a exclus o altă probă, fără a aprecia din punct de vedere juridic admisibilitatea unei și excluderea alteia din probatoriul cauzei penale, or, în cuprinsul deciziei, instanța a apreciat expertiza din 19 decembrie 2019 ca una suplimentară.

Instanța nu a apreciat declarațiile părții vătămate cu referire la întreținerea raportului sexual cu alt partener. Având în vedere faptul că, nu este tatăl biologic al copilului, partea vătămată a avut relații sexuale doar cu ultimul din care s-a născut copilul altui bărbat, învinuirea adusă lui, nu și-a găsit confirmarea;

Instanța de apel nu a menționat în decizie referitor la încasarea cărui prejudiciu, cuantumul acestuia, dar și referitor la cheltuielile de judecată, însă s-a limitat doar la a indica: „... conform hotărârii primei instanțe”.

Recurentul a susținut că, în apel a fost invocată încălcarea prevederilor art. 8 alin.(1), (2), (3), art. 24 alin.(2), (3), (4), art. 101 alin.(1), (2), (3), (4), (5) Cod de procedură penală în mod flagrant de instanța de judecată, respectiv și de instanța de apel. Decizia contestată nu cuprinde motivele care întemeiază soluția instanței de apel, dar și faptul că nu au fost întrunite elementele infracțiunii imputate lui, ceea ce conduce la achitarea sa.

8.2. Prin recursul ordinar declarat, procurorul Lilia Sîrbu a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 25 mai 2021 a Curții de Apel Comrat dispunerea rejudecării cauzei de instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În motivarea recursului s-a pretins casarea deciziei instanței de apel prin prisma prevederilor art. 427 alin.(1) pct.6),10) Cod de procedură penală.

Totodată, a menționat că, avocatul Andrei Boghian a încălcat prevederile art. 402 Cod de procedură penală, care stabilește termenul 15 zile de declarare a apelului de la data adoptării sentinței integrale, fiind omis termenul, având în vedere depunere apelului doar la 11 martie 2019. Or, este neîntemeiat argumentul instanței de apel precum că, apelul avocatului a fost un supliment la apelul declarat de către inculpat. La caz, au fost depuse anume două cereri de apel, una de către inculpat, iar a două, de către avocat, care nu poate fi considerată ca cerere de apel suplimentară.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără ca acesta să fie izolat de societate și a aplicat prevederile art.90 Cod penal. Instanța de apel nu a luat în considerare faptul că, inculpatul se caracterizează negativ la locul de trai, a fost condamnat prin sentința din 29 decembrie 2014 a Judecătorei Cahul, în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal și sentința din 15 august 2016 a Judecătorei Cahul în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal, cu aplicarea pedepsei neprivative de libertate. Respectiv, pedeapsa stabilită anterior nu a avut vreun efect asupra inculpatului, nu a influențat asupra corectării și reeducării vinovatului;

Instanța de apel nu a luat în considerare lipsa circumstanțelor atenuate, lipsa circumstanțelor excepționale, personalitatea inculpatului și comportamentul acestuia. Instanța de apel nu a motivat în mod suficient necesitatea suspendării condiționate a pedepsei penale cu închisoare, or, în sensul art. 394 alin.(2) pct.3) Cod de procedură penală, instanța este obligată să motiveze aplicarea unei condamnări cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Recurentul a opinat că, în cauza dată nu există și nu au fost stabilite circumstanțe ce ar micșora esențial gravitatea faptei inculpatului Cavaleru Ivan, ce ar permite concluzionarea precum că, corectarea lui este posibilă fără executarea pedepsei de închisoare, stabilită de către instanța de fond.

Decizia instanței de apel nu cuprinde motivele care întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

9. Prin decizia din 25 ianuarie 2022 a Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție s-au admis recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul Central, Lilia Sîrbu și de către inculpat, s-a casat total decizia din 25 mai 2021 a Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat, în cauza penală privindu-l pe Cavaleru Ivan Gheorghii și s-a dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

9.1. În motivarea deciziei, instanța de recurs a reținut că, instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură atribuțiile legale reglementate exhaustiv de legislator.

Din textul recursurilor ordinare declarate de către procuror și inculpat s-a constatat că, recurenții au invocat temeiurile de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) Cod de procedură penală, în sensul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Totodată, procurorul a menționat că, instanța de apel nu a motivat în mod suficient necesitatea suspendării condiționate a pedepsei penale cu închisoare, iar inculpatul a indicat că, instanța de apel a interpretat eronat probatoriul, fiind încălcate prevederile art. 101 Cod de procedură penală, evidențiind faptul că, decizia instanței de apel nu cuprinde motive care întemeiază soluția.

Verificând criticile expuse în recursul declarat, în raport cu actele cauzei, instanța de recurs a constatat că, instanța de apel a ignorat indicațiile instanței ierarhic superioare. Prin decizia din 28 iulie 2020 a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul ordinar declarat, fiind casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată. La adoptarea soluției, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție a indicat explicit că „... potrivit descriptivului sentinței, instanța de fond doar a trecut în revistă probele administrate, însă nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele concrete în

fapt și în drept invocate în rechizitoriu, privind cele două episoade din 29 octombrie și noiembrie 2015 imputate inculpatului, neindicând motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării (pct. 2 din decizie). Astfel, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția. ... Circumstanțele expuse atestă în mod lucid că ambele instanțe nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârilor adoptate și că recursurile de pe rol sunt întemeiate.”

Instanța de apel, la rejudecarea cauzei, în al doilea set de proceduri, fără a ține cont de aceste dispoziții ale instanței de recurs, a indicat că, „soluția instanței de fond privind condamnarea inculpatului Cavaleru Ivan este întemeiată, la adoptarea căreia s-a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, astfel încât probele au fost apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu-din punct de vedere al coroborării lor”, în final, instanța de apel pronunțând o hotărâre de casare parțială a sentinței doar în partea stabilirii pedepsei cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte prin care i-a fost stabilit lui Cavaleru Ivan pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal, pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 3 ani în penitenciar de tip semiînchis, iar conform art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu închisoare aplicată lui Cavaleru Ivan pe o perioadă de probațiune de 3 ani, în rest, fiind menținută sentința.

Instanța de recurs a indicat despre faptul ignorării totale a prevederilor art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, conform cărora pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului.

Alt aspect ce necesită a fi nominalizat este faptul că în condițiile art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, instanța de judecată este obligată, de asemenea, să motiveze aplicarea unei condamnări cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. Însă contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecării, instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Instanța de recurs verificând legalitatea deciziei instanței de apel sub acest aspect, reieșind din cele invocate în recurs de către procuror, a constatat că, la examinarea apelului instanța nu a respectat întru totul prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Astfel, instanța de recurs a reținut că, la caz instanța de apel a aplicat în privința inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, suspendând condiționat executarea pedepsei cu închisoare aplicată lui Cavaleru Ivan, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

Analizând decizia atacată în raport cu circumstanțele cauzei constatate în speță, instanța de recurs a considerat că, soluția instanței de apel este neîntemeiată, la

adoptarea căreia nu s-a ținut cont în deplină măsură de dispozițiile art. 75 alin. (1),(2) Cod penal.

În continuarea concluziilor sale, instanța de recurs a remarcat că, criteriile generale de individualizare a pedepsei sunt acele reguli, principii, prevăzute de Codul Penal, de care instanța de judecată trebuie să țină seama la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Instanța de recurs a menționat că, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată. În același rând, după caz, instanța este în drept de a aplica și prevederile Părții Generale a Codului penal.

În sensul prevederilor art. 61 Cod penal, instanța de recurs a evidențiat că, pedeapsa este echitabilă când impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Instanța de apel, la individualizarea pedepsei inculpatului, nu a ținut cont în măsură deplină de principiile generale de individualizare a pedepsei.

În opinia instanței de recurs, deși, instanța de apel a stabilit că, inculpatul Cavaleru Ivan se caracterizează negativ și satisfăcător, precum și că anterior a fost judecat și antecedentele penale sunt stinse, totuși, a constatat că, reeducarea inculpatului Cavaleru Ivan este posibilă fără izolarea acestuia de societate, fără a indica motivele ce au stat la baza aplicării unei condamnări cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în conformitate cu prevederile art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală. La fel, pe lângă faptul că instanța de apel nu a apreciat circumstanțele expuse, referitor la personalitatea inculpatului, care doar le-a enumerat, nu s-a expus nici asupra faptului că, infracțiunea prevăzută de art. 174 alin. (1) Cod penal este una gravă și face parte din categoria „infracțiunilor privind viața sexuală” și dacă în speță, prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, va fi atins scopul de prevenire a săvârșirii de către făptuitor a unor noi infracțiuni.

Instanța de recurs a apreciat ca fiind întemeiate argumentele procurorului precum că, instanța de apel nu a motivat soluția de aplicare a suspendării condiționate a executării pedepsei în privința inculpatului Cavaleru Ivan, ținând cont de condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal, ce se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului; aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia, iar concluziile instanței de apel cu privire la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, menționându-se că „scopul pedepsei, conform art. 61 Cod penal, pe prezenta cauză în privința inculpatului Cavaleru Ivan poate fi atins fără izolarea absolută de societate”, nu sunt pe deplin argumentate din punct de vedere legal, ținând cont de toate condițiile de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal.

Instanța de recurs a conchis că, la rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate

cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor esențiale invocate în cererile de apel; să-și argumenteze clar concluziile în decizia adoptată, să aprecieze toate circumstanțele cauzei, să emită o soluție clară și motivată, să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

10. Prin decizia din 22 iunie 2022 a Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat s-au admis apelurile declarate de către inculpatul Cavaleru Ivan Gheorghii și de către avocatul Andrei Boghian, în interesele inculpatului Cavaleru Ivan Gheorghii; s-a casat parțial sentința din 27 decembrie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, în cauza penală în privința lui Cavaleru Ivan Gheorghii de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.174 alin.(1) Cod penal, în partea stabilirii pedepsei cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte prin care s-a stabilit lui Cavaleru Ivan Gheorghii pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.174 alin.(1) Cod penal pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 4 ani în penitenciar de tip semiînchis; conform art.90 Cod penal, s-a suspendat condiționat executarea pedepsei cu închisoare aplicată lui Cavaleru Ivan Gheorghii, stabilindu-i un termen de probă de 3 ani, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent și în termen de 1 an să achite prejudiciul încasat prin sentință; controlul executării sentinței s-a pus în sarcina Biroului de Probațiune Cahul; în rest, sentința a fost menținută fără modificări.

10.1. În motivarea deciziei, instanța de apel a conchis că, întreaga sistemă de probe examinate mai sus și apreciată de către instanța de apel prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală coroborează între ele și demonstrează, incontestabil, faptul că, inculpatul Cavaleru Ivan a comis fapta prevăzută de art. 174 alin. (1) Cod penal.

Or, instanța de apel a reținut că, la capitolul încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, încălcări nu au fost identificate, iar în acest sens instanța de fond corect a apreciat starea de fapt și just a conchis asupra existenței în acțiunile lui Cavaleru Ivan a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal.

Astfel, concluzia care se rezumă este doar una, argumentele avocatului Stănilă Elena ce țin de nevinovăția inculpatului Cavaleru Ivan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin.(1) Cod penal nu sunt întemeiate.

Instanța de apel ca și instanța de fond cert a constatat că, Cavaleru Ivan Gheorghii, la data de 29 octombrie 2015, aflându-se în sat. Vadul lui Isac r-nul Cahul și anume în apropiere de terasa „Văduț”, în automobilul de model „Opel”, cu număr de înmatriculare neidentificat, urmărind scopul de a întreține raport sexual în formă naturală cu minora, xxxxx, născută la data de xxxxx, despre care știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, a întreținut cu ultima raport sexual în formă naturală cu consimțământul ei. Tot el, în luna noiembrie, anul 2015, la o dată neidentificată de organul de urmărire penală, aflându-se în sat. Vadul lui Isac r-nul Cahul și anume în apropiere de terasa „Văduț”, în automobilul de model „Opel”, cu număr de

înmatriculare neidentificat, urmărind scopul de a întreține raport sexual în formă naturală cu minora, xxxxx, născută la data de xxxxx, despre care știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, a întreținut cu ultima raport sexual în formă naturală cu consimțământul ei.

Situația de fapt astfel reținută a rezultat din coroborarea declarațiilor părții vătămate xxxxx care au fost date atât la faza de urmărire penală, cât și în cadrul instanței de judecată, precum și alte probe din materialele cauzei susmenționate.

În raport cu materialul probator administrat în cauză, instanța de apel a reținut că, declarațiile inculpatului depuse în instanța de fond și susținute în instanța de apel că nu se consideră vinovat de comiterea infracțiunii imputate, sunt doar o metodă de apărare a inculpatului, fapt ce reiese din următoarele considerente.

Instanța de apel a considerat just încadrarea acțiunilor lui Cavaleru Ivan în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, conform indicilor: raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.

În ceea ce vizează argumentele apărării precum că, inculpatul nu este vinovat de comiterea infracțiunii, iar ca temei invocă concluzia de investigare a cazului de paternitate contestabilă nr. 899/06-2018 din 13 iunie 2018 (Vol.I, f.d.223), întocmit de către S.R.L. „BrioMedTest”, potrivit căreia Cavaleru Ivan nu poate fi tatăl biologic al copilului xxxxx, iar probabilitatea paternității adevărate constituie 0%, instanța de apel le-a apreciat critic, or, expertul nu a semnat preîntâmpinarea de răspunderea penală pentru concluzie falsă conform art. 312 Cod penal. Puterea probatorie a unei expertize judiciare are caracter superior față de o concluzie de investigare.

În context au fost citate prevederile art. 142 alin. (1), art. 149 alin.(3), art. 151 alin.(2), (3) și (6) Cod de procedură penală.

Instanța de apel a notat că, în concluzia de investigare a cazului de paternitate contestabilă nr. 899/06-2018 din 13 iunie 2018, întocmit de către S.R.L. „BrioMedTest” nu este clar cine a efectuat expertiza, lipsește prevenirea specialistului de răspunderea penală conform art. 312 din Codul penal, pentru prezentarea cu bună știință a unor concluzii false, iar, drept urmare, instanța de apel, de asemenea, a apreciat critic concluzia dată și a pus la baza sentinței de condamnare concluzia din raportul de expertiză judiciară nr. 201805O0101 din 03 mai 2018, efectuat de Centrul de Medicină Legală, care nu exclude paternitatea inculpatului față de copilul părții vătămate, rezultatul infracțiunii prevăzute de art. 174 alin.(1) Cod penal, aceasta fiind probă admisibilă și pertinentă, dobândită în modul prevăzut de legislația procesuală penală.

Concluzia supra indicată vine în contradicție cu concluzia din raportul de expertiză judiciară nr. 201805O0101 din 03 mai 2018, efectuat de Centrul de Medicină Legală, conform căreia paternitatea lui Cavaleru Ivan, anul nașterii 27 septembrie 1989, față de copilul xxxxx, născută la data de xxxxx de către xxxxx, anul nașterii xxxxx, nu se exclude (Vol.I, f.d.204-206).

Instanța de apel a apreciat critic argumentele părții apărării precum că „la materialele cauzei suplimentar este un raport de expertiză judiciară în baza încheierii Curții de Apel Cahul prin care s-a determinat lipsa paternității lui Cavaleru față de acest copil. Consider, că este o probă impertinentă rezultând din declarațiile părți vătămate,

alți parteneri nu a avut, copilul care a rezultat în rezultatul acestui raport sexual nu aparține lui Cavaleru Ivan”, or, concluziile din raportul de expertiza judiciară nr. 201905O0390 din 19 decembrie 2019, la care face referire apărarea și prin care s-a constatat că, în urma rezultatelor obținute la examinarea polimorfismului ADN, paternitatea inculpatului Cavaleru Ivan Gheorghii față de copilul xxxxx, născut de către partea vătămată minoră xxxxx, se exclude (Vol.II, f.d.198-201), sunt adoptate cu încălcarea procedurii stabilite, deoarece au fost efectuate cu participarea aceluiași expert judiciar Pădure Adelina și suplimentar a mai participat expertul judiciar Baca Ivan din cadrul Centrului de Medicină Legală.

Verificând datele cu privire la experții care au ajuns la aceste concluzii contradictorii, instanța de apel a constatat că, inițial la efectuarea concluziei din raportul de expertiză judiciară nr. 201805O0101 din 03 mai 2018, care nu exclude paternitatea inculpatului față de copilul părții vătămate a participat expertul judiciar Pădure Adelina din cadrul Centrului de Medicină Legală, respectiv participarea acesteia la emiterea concluziilor din raportul de expertiza judiciară nr. 201905O0390 din 19 decembrie 2019, la infirmarea concluziilor date urma să fie doar în calitate de asistent la efectuarea expertizei judiciare, Or, potrivit art. 148 alin.(2) Cod de procedură penală, dacă concluziile expertului sunt neclare, contradictorii, neîntemeiate, dacă există îndoieli în privința veridicității lor și dacă aceste deficiențe nu pot fi înlăturate prin audierea expertului sau dacă a fost încălcată ordinea procesuală de efectuare a expertizei judiciare, poate fi dispusă efectuarea unei expertize judiciare repetate de către un alt expert sau o altă comisie de experți. Expertul sau experții care au efectuat expertiza judiciară primară sau suplimentară pot asista la efectuarea expertizei judiciare repetate pentru a da explicații pe marginea concluziilor formulate în urma expertizei judiciare primare, însă nu pot participa la efectuarea investigațiilor și la întocmirea concluziilor.

Astfel, concluziile din rapoartele de expertize răspund, de facto, la una și aceeași întrebare, respectiv expertiza cea din urmă din 19 decembrie 2019, poate fi apreciată ca repetată.

În lumina celor expuse, instanța de apel a concluzionat că, în speță urmează a fi reținută ca probă admisibilă doar concluzia din raportul de expertiză judiciară nr. 201805O0101 din 03 mai 2018, efectuat de Centrul de Medicină Legală, care nu exclude paternitatea inculpatului față de copilul părții vătămate.

Astfel, argumentele apărării nu pot fi puse la baza emiterii unei soluții de achitare a inculpatului, deoarece se constată indubitabil comiterea de către Cavaleru Ivan a infracțiunii prevăzute de art.174 alin.(1) Cod penal, respectiv, excluderea paternității inculpatului față de copilul părții vătămate nu infirmă faptul întreținerii raporturilor sexuale cu partea vătămată.

Suplimentar, instanța de apel a reiterat că, nerecunoașterea vinovăției inculpatului Cavaleru Ivan, nu exclude săvârșirea faptei infracționale vizate.

Cât privește solicitarea apelantului de pronunțare a unei noi hotărâri de achitare a inculpatului, s-a constatat că, cerința nu este întemeiată din motivele indicate supra.

Astfel, instanța de apel a reținut că, această solicitare este contrazisă de amplul material probatoriu invocat supra și nu sunt convingătoare argumentele apelantului expuse în acest sens.

De asemenea, a relevat că, instanța de fond corect a apreciat probele, or, declarațiile părții vătămate sunt susținute de probele anexate la materialele cauzei, care coroborează între ele și corect au fost puse la baza condamnării inculpatului Cavaleru Ivan.

Instanța de apel a apreciat ca fiind nefondate argumentele apărătorului precum că, „au fost examinate sub aspect probatoriu și faptul că după această faptă partea vătămată a suferit careva boli venerologice, la fel au fost efectuate analize la clientul său și care au exclus prezența acestor boli. Alte probe care să demonstreze fapta dată că ar fi comisă de Cavaleru Ivan în instanța de fond nu au fost prezentate”, or, din conținutul raportului de expertiză medico-legală nr. 376 din data de 24 mai 2016, reiese că, la xxxxx, anul nașterii xxxxx, s-a constatat că maturitatea sexuală a fost atinsă, fapt confirmat prin complexul menționat în datele obiective. S-a confirmat sarcina în termenul de 29 săptămâni. Totodată, potrivit datelor investigațiilor dermatovenerologice, la xxxxx a fost constatată d-z: xxxxx recent (Vol.I, f.d.36-37).

Însă prin declarațiile specialistului Șova Serghei, medic al dispensarului dermatovenerologic Cahul, se infirmă argumentele apelantului susmenționate, or, acesta a menționat că „...xxxxx poate apărea la orice fază, este un xxxxx ascuns. xxxxx se transmite pe cale sexuală doar 90% doar dacă sunt erupții. Inculpatul Cavaleru Ivan a fost examinat de un alt specialist la data de 29 aprilie 2016 și s-a constatat că nu este infectat cu xxxxx. Conform datelor științifice, xxxxx nu se infectează pe cale sexuală, motiv din care inculpatul posibil nu s-a infectat. Partenerul se poate infecta cu xxxxx dacă a întreținut raport sexual cu persoană infectată de xxxxx stadiul I, II secundar și primar...”, astfel, faptul că inculpatul Cavaleru Ivan nu s-a infectat de la partea vătămată xxxxx cu xxxxx, nu confirmă faptul că acesta nu a întreținut raporturi sexuale cu ea.

Totodată, nu se cunoaște cu certitudine faptul că la data când au fost întreținute relațiile între părți în octombrie și noiembrie 2015, partea vătămată xxxxx era infectată cu boala numită, deoarece raportul de expertiză medico-legală susnumit a fost efectuat doar la 24 mai 2016, iar specialistul Șova Serghei, fiind audiat în cadrul examinării cauzei în instanța de judecată a menționat că „...momentul apariției xxxxx poate fi calculat după tabloul clinic. ... xxxxx este o boală contagioasă, perioada de incubare este de 3-4 săptămâni, ulterior apar erupțiile și o ulcerăriile pe organele genitale, dar în sânge nu este încă xxxxx” (Vol.II, f.d.94).

De asemenea, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 376 din 24 mai 2016, este constatată sarcina minorei xxxxx în termenul 29 săptămâni, examenul ecologic fiind din 17 mai 2016, din care se conchide că aceasta este în corespundere cu data faptelor incriminate inculpatului în rechizitoriu, prin ce se confirmă de fapt raporturile sexuale între inculpatul Cavaleru Ivan și minora xxxxx.

Instanța de apel a apreciat ca fiind confirmate declarațiile părții vătămate xxxxx precum că, Cavaleru Ivan cunoștea vârsta ei și între ei au avut loc raporturi sexuale în perioada numită în învinuire, or, aceasta reiese din cele supra menționate și cu atât mai

mult coroborează declarațiile părții vătămate că „a ieșit cu Cavaleru Ivan la plimbare cu automobilul de model „Opel” de culoare albastră și la inițiativa acestuia au avut primul raport sexual neprotejat., iar la data de 15 noiembrie 2015 au mai avut un raport sexual”, care coroborează cu cele menționate de martorul Dunas Mihaela că „..Cavaleru Ivan era cu automobilul său, probabil s-au telefonat...” și din declarațiile inculpatului într-o seară, pe la ora 20-21 au ieșit împreună, partea vătămată îl aștepta la un colț de sat și a urcat în automobil.

În cumul celor menționate, instanța de apel a menționat că, nu poate pune la îndoială declarațiile părții vătămate și mamei acesteia, or, pe parcursul urmăririi penale și judecării cauzei, declarațiile respective nu au suferit schimbări, au avut un conținut identic și care de altfel coroborează cu celelalte probe, mai mult, conform raportului de expertiză judiciară nr. 201835A0482 din 02 octombrie 2018, efectuat de Centrul de Medicină Legală, xxxxx nu suferea și nu suferă de vreo maladie psihică, este fără dereglări psihice. Conform stării psihice și a tabloului psihologic al expertizatei minore xxxxx, se determină deplina capacitate de a percepe corect evenimentele importante pentru cauza penală. La momentul examinării, dispunea de capacitatea analitico-sintetică funcțională a procesului de gândire și poate aprecia corect specificul situației analizate, precum și a face declarații asupra cazului cercetat. Nu manifesta grad sporit al sugestibilității, imaginație sporită sau predispunere spre exagerare celor percepute și fantezie patologică (Vol.II, f.d.16-21).

La fel, a indicat și faptul că, inculpatul Cavaleru Ivan nu a dorit să-i fie prelevate mostre de sânge la urmărirea penală, motivând că i se face rău când vede sânge, precum și potrivit procesului-verbal de confruntare din 05 iulie 2016, dintre bănuitul Cavaleru Ivan și partea vătămată xxxxx, bănuitul a refuzat participarea la acțiunea de confruntare (Vol.I, f.d.40), ceea ce contravine afirmațiilor apărării inculpatului precum că, ultimul a conlucrat cu organul de urmărire penală și a contribuit la stabilirea adevărului în cauza dată. Respectiv, inculpatul a intenționat să se eschiveze de la răspundere penală și cele declarate de către inculpat nicidecum nu demonstrează nevinovăția lui, în condiția în care declarațiile părții vătămate sunt susținute prin cumulul de probe susmenționate, anexate la materialele dosarului.

Astfel, solicitarea apelantului de pronunțare a unei sentințe de achitare este una neîntemeiată, or, din probele supra indicate, precum și cele stabilite de către instanța de fond, s-a constatat că, argumentele apărării și versiunea inculpatului nu pot fi reținute de instanță, fiind contrazise de amplul material probatoriu invocat supra, respectiv, solicitarea este contrazisă de amplul material probatoriu indicat supra și nu sunt discutabile argumentele apelantului expuse în acest sens.

Subsecvent, instanța de apel a constatat că, acțiunile inculpatului Cavaleru Ivan urmau un caracter infracțional, cert a fost constatat că prin acțiunile sale a săvârșit raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, motiv din care instanța a apreciat critic argumentul apelantului că, în învinuirea lui Cavaleru Ivan nu sunt probe veridice, or, potrivit art. 101 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar

toate probele în ansamblu-din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

În atare circumstanțe, instanța a conchis că, inculpatului Cavaleru Ivan urmează a-i fi stabilită pedeapsa pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.174 alin.(1) Cod Penal, asigurându-se restabilirea echității sociale și prevenirea comiterii de noi infracțiuni și care va duce la conștientizarea de către inculpat a necesității respectării legii, ceea ce asigură îndeplinirea scopului pedepsei penale, prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal.

În speță a opinat că nu ar fi rezonabil și proporțional ca în privința inculpatului să fie aplicată pedeapsă cu închisoare cu executare, or, condamnarea reală la pedeapsă privativă ar crea repulsie, cauzând noi suferințe inculpatului, corespunzător aceasta nu-și poate atinge scopul de corectare și reeducare, însă de generare a unor trăsături negative.

Având în vedere poziția apărării în ședința de judecată a instanței de apel, instanța de apel a apreciat la justa valoare circumstanțele cauzei care din punctul lor de vedere, permit aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului Cavaleru Ivan.

În acest context, studiind materialele cauzei, analizând hotărârea judecătorească atacată sub aspectul menționat, în raport cu circumstanțele cauzei, în prezenta speță, a considerat că, soluția instanței de fond în latura stabilirii pedepsei este neîntemeiată, la adoptarea căreia urmează a ține cont în deplină măsură de prevederile art. 75 Cod penal.

În continuarea concluziilor sale, instanța de apel a remarcat că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele stabilite de lege, de care sunt obligate să se conducă instanțele de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Instanțelor de judecată, legea penală le acordă o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării pedepsei penale, luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana celui vinovat, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținând cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată, instanța de apel a evidențiat că, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată, iar după caz, instanța este în drept de a aplica și prevederile Părții Generale a Codului Penal, inclusiv și ale art. 90 Cod penal, în cazul în care nu sunt impedimente.

Categoria și termenul pedepsei ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art. 76-77 Cod penal, precum și efectele acestora prevăzute în art. 78 Cod penal.

În context au fost citate prevederile art. 75 alin.(1)-(2) Cod penal.

În urma examinării cauzei, instanța de judecată, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei (art. 75 din Codul penal), urma să continue operațiunea de individualizare, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa

numită inculpatului, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, urmează a fi pusă în executare ori sub condiția personalității acestuia de a se corecta și reeduca se poate de concluzionat că scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă.

Redând prevederile art. 394 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a notat că, partea descriptivă a sentinței contestate cu apel nu conține motivarea soluției prin care instanța de fond a ajuns la concluzia executării pedepsei cu închisoare, din care considerente nu este rațională suspendarea executării pedepsei în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal.

Din conținutul părții descriptive a sentinței instanța de apel a constatat că, instanța de fond a remarcat că, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune și când este capabilă să contribuie la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de condamnat, cât și de alte persoane, stabilindu-i o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3 ani în penitenciar de tip semiînchis.

Însă simpla enumerare a acestor circumstanțe ale cauzei nu reprezintă și nu poate fi apreciată ca o motivare suficientă și argumentată pentru stabilirea unei asemenea pedepse severe, închisoarea cu executarea reală în penitenciar, or, în speță au fost stabilite cumulativ mai multe circumstanțe care permit aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Instanța de apel a apreciat critic soluția instanței de fond precum că, „Respectiv, întru atingerea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectarea celui vinovat, precum și prevenirea comiterii atât de către el, cât și de către alte persoane a unor fapte penale similare, instanța de judecată, consideră necesar de a înăspri pedeapsa penală pentru inculpatul Cavaleru Ivan prin excluderea dispozițiilor art. 90 Cod penal, care prevede că dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă. Așadar, din conținutul normei enunțate, rezultă că instanța de judecată poate dispune suspendare condiționată a executării pedepsei, în caz că va considera necesar, adică din sensul acestei norme această prevedere poartă un caracter facultativ și nu unul imperativ”, or, la caz, instanța a concluzionat ca fiind rezonabilă aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art.90 Cod penal.

Instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși

o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Din sensul art.90 alin.(1) Codul penal constituie prerogativa instanței de judecată de a aprecia că, scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a pedepsei și în formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege și anume întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte care privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

Respectiv, termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește luând în considerare și personalitatea infractorului, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii, iar dispunerea executării pedepsei cu închisoarea poate avea loc doar atunci când o soluție nu poate fi primită în virtutea restricțiilor legale, sau scopul pedepsei nu poate fi atins altfel.

Astfel, la caz s-a reținut următoarele circumstanțe: potrivit adevărului, eliberate de administrația publică locală, Cavaleru Ivan locuiește cu familia sa formată din mamă, tată, sora și fratele (Vol.I, f.d.54); potrivit Caracteristicii, eliberate de primarul sat. Vadul lui Isac, ultimul se caracterizează negativ (Vol.I, f.d.55); potrivit caracteristicii, eliberate de polițistul de sector, ultimul se caracterizează satisfăcător (Vol.I, f.d.56); la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află (Vol.I, f.d.57, 59); potrivit revendicării, anterior a fost tras la răspundere penală, însă antecedentele penale sunt stinse (Vol.I, f.d.67).

Instanța de apel a ajuns la concluzia că în privința inculpatului Cavaleru Ivan este posibilă stabilirea pedepsei fără izolarea acestuia de societate, stabilindu-i pedeapsa sub formă de închisoare, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Instanța de apel a ajuns la această concluzie în baza cumulului de circumstanțe ce vizează inculpatul, dar și în baza circumstanțelor reale și personale a inculpatului.

Subsecvent, instanța de apel a reținut că pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte infracțiuni, atât din partea acestora, cât și a altor persoane.

În opinia instanței de apel, circumstanțele menționate supra indică la faptul că inculpatul urmează, în vederea corectării și reeducării, să nu execute pedeapsa închisorii, în speță fiind prezente circumstanțe ce arată că în privința inculpatului pot fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal.

De asemenea, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Prin urmare, instanța a considerat că, pedeapsa stabilită inculpatului sub formă de închisoare, cu stabilirea unui termen de probațiune va asigura scopul executării pedepsei prevăzut de legiuitor la art. 61 Cod penal.

Or, scopul pedepsei, conform art. 61 Cod penal, în prezenta cauză în privința inculpatului Cavaleru Ivan poate fi atins fără izolarea absolută de societate.

Subsecvent, a subliniat că, dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei este o măsură legală și temeinică, aplicată în corespundere deplină cu condițiile stabilite la art. 90 Cod penal și care, în esență, oferă un sistem de garanții sub aspectul eficienței și poartă o severitate accentuată de natură să exprime un tratament adecvat inculpatului Cavaleru Ivan și să garanteze resocializarea sa viitoare pozitivă, scopul pedepsei fiind atins și fără condamnarea lui la o pedeapsă privativă de libertate.

11. La 03 august 2022, prin intermediul poștei (Vol.III, f.d.227), procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul Central, Lilia Sîrbu, a depus recurs împotriva deciziei din 22 iunie 2022 a Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel în cazul în care eroarea nu poate fi corectată de instanța de recurs.

11.1. În susținerea recursului s-a indicat că, decizia din 22 iunie 2022 a instanței de apel este neîntemeiată și pasibilă casării, fiind invocate prevederile art.427 alin. (1) pct. 6, 10) Cod de procedură penală, precum și prevederile art. 414, art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

Conform Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, [...] în decizie se expune concluzia generală a instanței pe marginea apelului și temeiurile de fapt și de drept, motivele adoptării soluției respective. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor indicate în apel. Nerespectarea acestor cerințe echivalează cu nerezolvarea fondului apelului. Judecând apelul și constatând că acesta este parțial întemeiat referitor la aprecierea și încadrarea juridică a faptei, la măsura de pedeapsă sau la latura civilă, instanța va motiva partea în care se argumentează o asemenea concluzie.

În conformitatea cu art. 230-234, art. 402 Cod de procedură penală, termenul de apel este termen legal și imperativ, astfel încât nerespectarea lui atrage decăderea din exercitarea dreptului de a declara apel și nulitatea oricărei cereri de apel înaintate după expirarea termenului.

Astfel, conform materialelor cauzei penale, la data de 27 decembrie 2018 a fost pronunțat dispozitivul sentinței în privința lui Cavaleru Ivan, învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin.(1) Cod penal. La data de 28 decembrie 2018, inculpatul personal a depus cerere de apel împotriva sentinței din 27 decembrie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, iar la data de 11 martie 2019, adică peste două luni după pronunțarea sentinței motivate, avocatul Andrei Boghian, acționând în interesele inculpatului Ivan Cavaleru, a depus cerere de apel semnată de el personal. Apelul depus de avocat Andrei Boghian nu poate fi tratat ca un supliment la apelul declarat de către inculpat, or, cum au fost depuse două cereri de apel, prima de către inculpat, iar a doua

de către apărător, care este o cerere de apel distinctă. Totodată, instanța de apel, în pofida faptului că acest moment a fost discutat în procesul examinării cauzei date, nu a verificat dacă cererea de apel a fost declarată în termenul legal și nu s-a expus asupra acestui fapt în decizia pronunțată.

Recurentul a considerat că, instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă, fără ca acesta să fie izolat de societate și a aplicat prevederile art.90 Cod penal. Astfel, în conformitate cu principiul individualizării pedepsei, art.7 Cod penal, în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța greșit a aplicat criteriile generale de individualizare a pedepsei. Sancțiunile penale pentru a-și atinge scopurile și pentru a avea eficiență funcțiile lor trebuie să fie corect individualizate, motiv pentru care individualizarea pedepselor constituie un principiu de bază a dreptului penal. Având în vedere scopul pedepsei penale prevăzute de art. 61 alin.(2) Cod penal, anume executarea de către inculpat a pedepsei în formă de închisoare va restabili echitatea socială și încrederea societății în actul de justiție. Astfel, instanța de apel la analizarea condițiilor privind aplicarea pedepsei cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, insuficient a abordat personalitatea inculpatului Cavaleru Ivan ce reprezintă condiția esențială care urma a sta la originea concluziilor privind iraționalitatea stabilirii pedepsei cu închisoare, or, deși, anterior a încălcat legislația penală, Cavaleru Ivan nu s-a corijat și a comis alte infracțiuni. Inculpatul Cavaleru Ivan a fost condamnat prin sentința din 29 decembrie 2014 a Judecătorei Cahul, în baza art.264/1 alin.(4) Cod penal, prin sentința din 15 august 2016 a Judecătorei Cahul, în baza art.264/1 alin.(4) Cod penal, cu aplicarea pedepselor neprivative de libertate, însă concluzii pentru sine nu și-a făcut și iarăși a comis infracțiunea intenționată care se atribuie deja la categoria celor grave.

Recurentul a menționat că, atât în procesul urmăririi penale, cât și în procesul examinării cauzei, a fost stabilită lipsa circumstanțelor excepționale, cât și celor atenuate, iar datele privind personalitatea inculpatului confirmă predispunerea acestuia la comiterea infracțiunilor, ținând cont de caracteristica negativă la locul de trai, prezența condamnărilor anterioare, comportamentul inculpatului care după comiterea infracțiunii nu a întreprins nicio acțiune pentru a cere scuze pentru acțiunile sale, pentru a repara prejudiciul cauzat. În cauza dată nu există și nu au fost stabilite circumstanțe ce ar micșora esențial gravitatea faptei inculpatului Cavaleru Ivan, ce ar permite de a concluziona că corectarea lui este posibilă fără executarea pedepsei de închisoare, stabilită de către instanța de fond. Decizia motivată a instanței de apel nu cuprinde motivele care întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, temeiuri pentru recurs prevăzute în art.427 alin.(1) pct.6) și pct.10) Cod de procedură penală.

12. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, va respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea deciziei instanței de apel, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: pct. 1) respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

În contextul normei citate, urmează a fi notat că, judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, adoptând soluția respectivă în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat).

Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Implicit, având în vedere că decizia contestată cu recurs a fost adoptată de către instanța de apel, precum și alegațiile recurentului, Colegiul penal lărgit consideră necesar de a evoca prevederile legale ce vizează procedura de examinare a cauzei în ordine de apel, precum și obligația instanței de apel în sensul normelor de drept.

În conformitate cu art. 414 alin. (1), (5) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În sensul art. 417 alin. (1) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă: 7) fondul apelului; 8) temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date; 9) una din soluțiile prevăzute în art.415.

În virtutea art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător.

Colegiul penal lărgit reiterează că, prin decizia contestată au fost admise apelurile declarate de inculpatul Cavaleru Ivan și de către avocatul Andrei Boghian, în interesele lui Cavalerul Ivan, fiind casată parțial sentința primei instanțe în partea stabilirii pedepsei lui Cavaleru Ivan și a fost pronunțată o nouă hotărâre prin care lui Cavaleru Ivan i-a fost aplicată pedeapsă cu închisoare pe un termen de 4 ani în penitenciar de tip semiînchis, iar conform art. 90 Cod penal fiindu-i stabilit un termen de probă de trei ani (Vol.III, f.d.201, 203-217).

În ceea ce vizează judecarea cauzei penale în ordine de recurs, Colegiul învederează că, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede expres temeiurile pentru care hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Din textul recursului declarat de către procuror, Colegiul identifică temeiurile stipulate în art. 427 alin. (1) pct.6) și pct.10) Cod de procedură penală, care stipulează că: instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs studiind textul deciziei atacate constată că, temeiul invocat de către recurent, art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, or, instanța de apel judecând cauza în ordine de apel a argumentat detaliat și clar soluția adoptată în rezultatul aprecierii juste și obiective a cumulului de probe coroborate cu circumstanțele de fapt și normele de drept relevante, motivând soluția sa.

Prin criticile aduse în recursul declarat, procurorul a susținut că, deși, în cadrul examinării cauzei în apel, a indicat despre faptul că apelul declarat de avocatul Andrei Boghian, în interesele lui Cavaleru Ivan, ar fi unul tardiv, instanța de apel nu a verificat dacă cererea de apel a fost declarată în termenul legal și nu s-a expus asupra acestui fapt în decizia pronunțată.

La acest capitol, Colegiul penal lărgit evidențiază că, atât cererea de apel inițială cât și cea suplimentară sunt depuse în interesele unei și aceleași persoane și conțin aceleași cerințe. De altfel, în textul apelului inițial se identifică intenția inculpatului de a suplimenta cererea de apel cu motive la primirea sentinței motivate, ceea ce nu este interzis de legislație.

Mai mult, din textul deciziei contestate se profilează constatările instanței de apel precum că în dezacord cu sentința pronunțată de prima instanță a înregistrat apel inculpatul Cavaleru Ivan și tot în interesele inculpatului Cavaleru Ivan, ulterior a acționat avocatul Andrei Boghian, depunând cerere de apel suplimentară.

În opinia Colegiului penal lărgit, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, cuprinzând argumente fundamentate în fapt și în drept, prezentate în hotărârea atacată. Astfel, partea descriptivă a deciziei cuprinde, în conformitate cu prevederile art. 394 alin. (1) Cod de procedură penală, descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, precum și este motivată aplicarea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei în sensul art. 394 alin. (2) Cod de procedură penală.

Colegiul penal lărgit relevă că, recurentul invocă dezacordul cu faptul că, instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă, fără ca acesta să fie izolat de societate și a aplicat prevederile art.90 Cod penal, insuficient ar fi abordat personalitatea inculpatului Cavaleru Ivan ce reprezintă condiția esențială care urma a sta la originea concluziilor privind iraționalitatea stabilirii pedepsei cu închisoare.

Colegiul penal lărgit studiind lucrările dosarului menționează că, nu și-a găsit confirmare aceste teme invocat în recurs, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu a admis erori, stabilind justificat, în privința acestuia, suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, conform art. 90 Cod penal.

Cu referire la argumentele recurentului la capitolul individualizării pedepsei aplicate inculpatului Cavaleru Ivan cu aplicarea dispozițiilor art. 90 Cod penal, instanța

de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul Penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul Penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului Penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs menționează că, în virtutea art. 75 alin.(1) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului, și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, acea mărime a pedepsei, care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sancțiunea art. 174 alin. (1) Cod penal, în baza căruia inculpatul Cavaleru Ivan a fost condamnat, prevedea la momentul comiterii acesteia pedeapsă cu închisoare de la 3 la 7 ani. Această infracțiune, clasificându-se ca fiind una gravă în sensul art. 16 alin. (4) Cod penal.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numaimai puțin în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de

probațiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin respectarea condițiilor probațiunii sau, după caz, a termenului de probă, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat. Controlul asupra comportării celor condamnați cu suspendarea condiționată a executării pedepsei îl exercită organele competente, iar asupra comportării militarilor – comandamentul militar respective.

Iar în contextul alineatului 4 al aceluiași articol, persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei periculoase sau deosebit de periculoase, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică.

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă că, inculpatul Cavaleru Ivan a fost condamnat în baza art. 174 alin. (1) Cod penal la 4 ani închisoare. Respectiv, după ce a fost stabilită pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutare pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

În cauza supusă judecării, instanța de apel a conchis că, inculpatului Cavaleru Ivan urmează a-i fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal și a-i suspenda condiționat executarea pedepsei cu închisoare, menționată mai sus, pe un termen de probă de 3 ani.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii, circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Cât privește persoana celui vinovat, din materialele cauzei se atestă că, inculpatul, instanța de apel a reținut că, potrivit adevărului, eliberate de administrația publică locală, Cavaleru Ivan locuiește cu familia sa formată din mamă, tată, sora și fratele (Vol.I, f.d.54); potrivit Caracteristicii, eliberate de primarul sat. Vadul lui Isac, ultimul se caracterizează negativ (Vol.I, f.d.55); potrivit caracteristicii, eliberate de polițistul de sector, ultimul se caracterizează satisfăcător (Vol.I, f.d.56); la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află (Vol.I, f.d.57, 59); potrivit revendicării, anterior a fost tras la răspundere penală, însă antecedentele penale sunt stinse (Vol.I, f.d.67), ceea ce a determinat instanța de apel de a concluziona că, în privința inculpatului poate fi stabilită o pedeapsă, fără a fi izolat de societate, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Dezacordul recurentului cu soluția instanței de apel nu poate justifica casarea deciziei instanței ierarhic inferioare în sensul pretins, or, ultima a ținut cont de prevederile relevante la caz.

Colegiul penal lărgit reiterează că, la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei lui Cavaleru Ivan, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, de influența pedepsei aplicate asupra

corectării și reeducării vinovatului, de condițiile de viață al acestuia, de comportamentul acestuia înainte și după comiterea infracțiunii, cât și în timpul ședințelor de judecată, considerând oportun de a-i aplica o pedeapsă cu închisoarea pe un termen de 4 ani, cu suspendarea executării acesteia pe un termen de probă de 3 ani, conform art. 90 Cod penal, fiind obligat să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent și în termen de un an să achite prejudiciul încasat prin sentință, precum și corect a considerat că, restabilirea echității sociale, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă anume prin aplicarea acestei pedepse.

Având în vedere toate circumstanțele cauzei în cumul, ținând cont de principiul umanismului, prevăzut de art. 4 Cod penal, cât și de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră că, nu este rațională executarea pedepsei reale cu închisoarea de către inculpatul Cavaleru Ivan, iar instanța de apel just a conchis de a aplica în privința acestuia prevederile art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe un termen de 3 ani, or, interdicții la aplicarea acestei norme nu s-au identificat în cauza deferită judecării.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, nefiind justificată solicitarea recurentului privind neaplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal.

Colegiul penal lărgit reține că, instanța de apel a pronunțat o decizie întemeiată și motivată prin stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse cu suspendarea executării conform art. 90 Cod penal, pedeapsă care răspunde scopului de corectare și reeducare a inculpatului prevăzut de art. 61 Cod penal, care va duce la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale, iar argumentul invocat de recurent nu poate justifica casarea deciziei instanței ierarhic inferioare.

Or, practica judiciară demonstrează că pedeapsa prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit, iar o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni cât și de prevenirea săvârșirii infracțiunilor, de aceea instanța de recurs menționează că, pedeapsă este echitabilă în raport cu acțiunile și comportamentul inculpatului.

Totodată, instanța de recurs notează că, alegațiile recurentului au fost combătute de instanța de apel în mod corespunzător, soluție apreciată ca fiind întemeiată de către instanța de recurs și reiterarea căreia nu o consideră necesară, ceea ce corespunde cu jurisprudența CtEDO, care în § 37 al hotărârii, cauza Albert vs România din 16 februarie 2010, statuează că, art. 6§1 din CEDO obligă instanțele să își motiveze deciziile, acesta nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61, seria A nr.

288). Noțiunea de proces echitabil impune ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie prin alt mod, să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale și să nu se fi mulțumit să confirme pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare (Helle împotriva Finlandei, 19 decembrie 1997, pct. 60, Culegere de decizii și hotărâri 1997-VIII).

Conjunctura redată supra denotă în mod concludent că, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, decizia atacată cuprinde motivele care întemeiază soluția, fiind aplicată pedeapsa individualizat conform prevederilor legale, iar recursul ordinar declarat urmează a fi respins ca inadmisibil cu menținerea deciziei atacate.

În conformitate cu art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
decide:

Se respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul Central, Lilia Sîrbu, cu menținerea deciziei din 22 iunie 2022 a Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat, în cauza penală în privința lui Cavaleru Ivan Gheorghii.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la data de 01 februarie 2023.

Președintele ședinței,
judecătorul:

Svetlana Filincova

Judecătorii

Maria Ghervas

Dumitru Mardari

Victor Burduh

Galina Stratulat